

Σήμερα δεν είναι μια απλή μέρα, Σήμερα, δύο χρόνια μετά, στεκόμαστε εδώ για να θυμηθούμε. Αλλά όχι μόνο. Στεκόμαστε εδώ για να φωνάξουμε. Για να διεκδικήσουμε. Για να μην αφήσουμε το χρόνο να θάψει την αλήθεια.

Στις 28 Φεβρουαρίου 2023, η χώρα μας συγκλονίστηκε από μια τραγωδία που δεν ήταν ούτε ατυχία, ούτε μοίρα, ούτε «κακιά στιγμή». Ήταν ένα έγκλημα. Ήταν το αποτέλεσμα παραλείψεων, αδιαφορίας, λαθών και ενός συστήματος που για χρόνια επέτρεπε και επιτρέπει να παίζονται οι ζωές των ανθρώπων κορώνα-γράμματα.

Τη νύχτα εκείνη, μια επιβατική αμαξοστοιχία γεμάτη κυρίως νέους ανθρώπους - μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενους - συγκρούστηκε μετωπικά με ένα εμπορικό τραίνο. Οι εικόνες που ακολούθησαν θα μείνουν για πάντα χαραγμένες στη συλλογική μας μνήμη. Εκατοντάδες οικογένειες βυθίστηκαν στο πένθος, δεκάδες άνθρωποι χάθηκαν τόσο άδικα και ακόμα περισσότεροι κουβαλούν για πάντα αυτά τα τραύματα - σωματικά και ψυχικά.

Όμως, δύο χρόνια μετά, τι έχουμε κάνει για να διασφαλίσουμε πως δεν θα ξανασυμβεί;

Δεν μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια. Δεν μπορούμε να μείνουμε σιωπηλοί. Γιατί το χρωστάμε σε εκείνους που έφυγαν. Το χρωστάμε σε εκείνους που έμειναν πίσω και ζητούν απαντήσεις. Και το χρωστάμε σε εμάς τους ίδιους, σε όλους τους νέους που θέλουμε να ζούμε σε μια χώρα που θα μας προστατεύει, που θα σέβεται τις ζωές μας, που θα μας εγγυάται πως όταν ταξιδεύουμε, θα φτάνουμε στον προορισμό μας ασφαλείς.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ. Γιατί δεν γίνεται οι υπεύθυνοι να μένουν ατιμώρητοι. Δεν γίνεται οι ίδιες πρακτικές αδιαφορίας να συνεχίζονται, σαν να μην συνέβη τίποτα.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΑΛΗΘΕΙΑ. Γιατί η σιωπή σκοτώνει ξανά και ξανά. Γιατί η λήθη, το να ξεχνιέται κάτι είναι η μεγαλύτερη προσβολή στην μνήμη των θυμάτων.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΑΣΦΑΛΕΙΑ. Γιατί δεν θέλουμε να φοβόμαστε κάθε φορά που ταξιδεύουμε. Επειδή δεν πρέπει να συζητάμε αν τα μέσα μεταφοράς μας είναι ασφαλή, αλλά να θεωρούμε την ασφάλεια δεδομένη.

Δεν μπορούμε να αλλάξουμε το παρελθόν. Αλλά μπορούμε να παλέψουμε για το παρόν και ο μέλλον. Και αυτό είναι το δικό μας χρέος. Να μη σταματήσουμε να μιλάμε. Να μη σταματήσουμε να διεκδικούμε. Να κρατήσουμε ζωντανή τη φωνή όσων χάθηκαν, μέσα από τις δικές μας φωνές.

Επειδή το «ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ» δεν πρέπει να είναι απλά ένα σύνθημα. Πρέπει να είναι υπόσχεση. Πρέπει να είναι δέσμευση. Πρέπει να είναι αγώνας, αλλά και πράξη.

Σας ευχαριστώ, ο πρόεδρός σας